

Daniel Tischler: Výchova, hodnoty, mládež

Bakalářská práce.

Posudek oponenta

Práce nemá ve svém názvu ani v textu úvodu vlastně formulován cíl. Tomu odpovídá i obsah, který je spíš jakousi koláží s užitím prvků výchova, hodnoty, mládež a obecné povzdechů nad nešvary než jasně strukturovaným pojednáním o tématu, které spěje k nějakému závěru. Samo zaujetí pro téma, které nelze autorovi upřít, je jistě chvályhodné, ale samo o sobě nestačí.

Práci je nutno vytknout zejména následující.

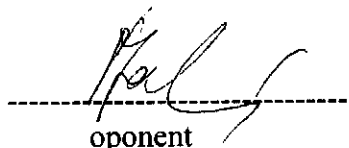
Po obsahové stránce (mimo jiné):

- Zásadní pojem - hodnota - není definován; z textu není zřejmé, co autor v zásadě za hodnotu považuje.
- Rozum zůstává stát nad kap. 1.6. Opravdu si autor myslí, že hodnota je to, co „uspokojí náboženskou potřebu“? Nebo že „rozlišení co je dobré či špatné řeší světlo přirozeného rozumu, potažmo intuice a zkušenost člověka“? Nebo co chtěl říci? A jak najednou „napasuje“ hodnoty na blahoslavenství, aniž to nějak odůvodní?
- Kap. 2.1. „Náboženská situace naší země z pohledu katolické církve“ má vlastně jiný obsah, než udává název. Je to v zásadě pohled sociologie a historie, nikoliv církve.
- Obsah kap. 3.1. se mi jeví poněkud zmatený. Navíc není zřejmé, co jsou převzatá a co vlastní tvrzení autora.
- Na str. 30 dole autor nejdřív napíše, že „hodnotový systém mládeže je relativně stabilizován“ a poté široce vykládá, jak je rozkolísaný. Tak jak to tedy je?
- Závěr těžko může být něčím jiným, než „výběrem z autorových myšlenek“, nikoliv vyústěním celé práce, protože ta, jak je výše řečeno, směřování k závěru nemá. Bohužel se v něm tvrdí také věci neprokázané a sporné: „Co je eticky správné a dobré vymezuje deset přikázání starozákonního Desatera a Ježíšovo učení v Kázání na Hoře“ (o dvojřadě přikázání lásky autor nic neví?) nebo: „Největší vliv na mládež má u nás katolická církev“.

Po technické stránce je text velmi nedokonalý. Nejen že s velkou nedbalostí je ponechána spousta nepatřičných mezer před čárkou či tečkou, ale hlavně v řadě míst není jasné, co je citace a co mínění autora (označení „srov.“ u parafráze přejatého textu autor občas nepoužívá – např. pozn. 21 - proč?) a styl textu napovídá, že jde zřejmě o citaci, ač není přesně vyznačena (např. str. 28). Motta u některých kapitol nejenže nezdobí vědeckou práci, ale jsou bez uvedení pramene a hned v prvním je překlep (Gravissimum, ne Gravissimus). Nedbale či špatně je citován text Pabiánův, resp. sborník SPEKu (který má svůj název, rok vydání editora i vydavatele!). Žádoucí práce s cizím textem je něco jiného, než uvádění předlouhých citací např. str. 8, 20-21, 24-25)!

Snahu nelze autorovi upřít, ale celkový výsledek je takový, že práci jen s rozpaky doporučuji k obhajobě, ve které bude třeba prokázat, že autor tomu, co napsal, skutečně rozumí, že je schopen doplnit to zásadní, co v některých tvrzeních chybí a že má ve své mysli logicky uspořádáno a je schopen srozumitelně tlumočit to, co se mu nepodařilo v textu adekvátně vyjádřit.

V Praze 25.8.2008

oponent